

Creatief ontwerp in het menselijk embryo

Dr. Gary Parker, <http://creation.com/gary-parker>
<http://creation.com/embryo-design>, 18-06-2014

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, ingekort en voetnoten door M.V.

Een van de meest wonderbare bewijzen van creatief ontwerp en organisatie is het verbluffende proces over hoe een menselijk wezen zich ontwikkelt in de moederschoot. Maar juist op dit punt komen evolutionisten aandraven met een van hun sterkste argumenten. Zij zeggen in feite: “Kijk, als u spreekt over schepping, dan moet de Schepper daar zeker niet echt goed in zijn, want anders zouden daar niet al die vergissingen zijn in de menselijke embryonale ontwikkeling”.

Figuur 1 (verderop) toont een vroeg stadium in de menselijke ontwikkeling. Beschouw dit als uw eerste “babyplaatje”. Je vertrekt als een piepklein rond bolletje van “vormeloze substantie”. Daarna verschijnen gradueel armen, benen, ogen en al de andere lichaamsdelen.

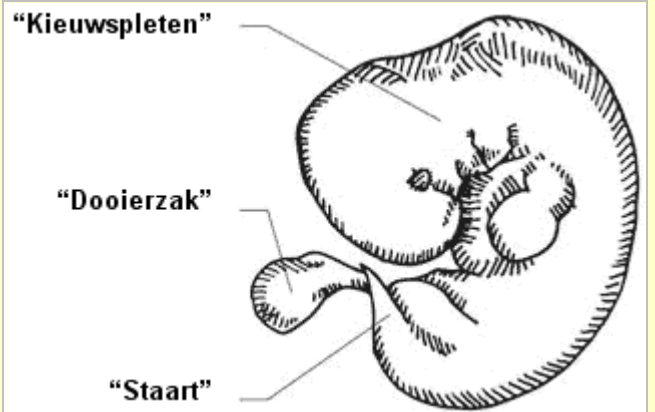
Op de leeftijd van 1 maand ben je niet zo mooi als wat je zal worden, en hier is het dat de evolutionist zegt: “Er is geen bewijs van schepping in het men-

selijk embryo. Waarom zou het anders een dooierzak hebben zoals een kip en een staart zoals een hagedis? Waarom zou een menselijk wezen kieuwspleten hebben zoals een vis? Een intelligente Schepper zou moeten weten dat menselijke wezens deze dingen niet nodig hebben?” Daar zijn ze dus: “dooierzak, kieuwspleten en een staart”, waarom zijn die daar?

Wat zal een creationist daarop zeggen?

De evolutionist gelooft dat deze structuren gewoon nutteloze overschotten of “vestigies” zijn van onze evolutionaire afkomst - restanten uit de tijd toen onze voorouders slechts vissen en reptielen waren. Het evolutionaire idee van vestigiale of rudimentaire organen heeft vele jaren het wetenschappelijk onderzoek vertraagd. Als je gelooft dat iets een nutteloos, niet functioneel “overschot” van evolutie is, waarom zou je dan je druk maken om uit te zoeken wat het doet.

Figuur 1. De wonderbaarlijke ontwikkeling van het menselijke embryo zou van iedereen een creationist moeten maken, maar evolutionisten zeggen dat de zogenaamde “kieuwspleten, dooierzak en staart” nutteloze overschotten (vestigies) zijn die virtueel “bewijzen” dat wij evolueerden van vissen en reptielen. Hoe reageert de creationist daarop?

Gelukkig hebben andere wetenschappers zich niet aan deze zienswijze gehouden. Zij voelden aan dat zulke structuren mogelijk een functie hadden die belangrijk is voor de menselijke ontwikkeling.

Studies hebben aangetoond dat ten minste 178 van de 180 organen, die eens op de lijst stonden van evolutionaire vestiges, vrij belangrijke functies hebben in de mens. Neem de “dooierzak” bijvoorbeeld. De zogenaamde “dooierzak” is de bron van de eerste bloedcellen van het embryo, en eronder zou het embryo sterven. Nu, hier is een technisch probleem voor u. In de volwassene worden de bloedcellen gevormd binnenin het beendermerg. Dat is verstandig, omdat de bloedcellen erg gevoelig zijn voor straling, en het been geeft hen een zekere bescherming. Maar je hebt bloed nodig om het beendermerg te vormen dat later op zijn beurt bloed zal gaan vormen. Dus, waar haal je eerst het bloed?

Waarom niet een structuur aanwenden die lijkt op de dooierzak bij kippen? Het DNA en proteïne om het te maken zijn “common stock”¹ bouwmaterialen. En, vermits het op gepaste wijze buiten het embryo ligt, kan het makkelijk afgestoten worden nadat het zijn tijdelijke - maar vitale - functie heeft volbracht. Merk op, dit is exact wat we zouden verwachten als bewijs van goed ontwerp en technisch vernuft.

Veronderstel u bent in de bruggenbouw, en u interviewt twee ingenieurs om na te gaan wie u zou aanwerven. De ene zegt: “Elke brug die ik bouw zal geheel anders zijn dan alle andere”. Trots zegt hij: “Elke brug zal gemaakt worden door gebruik te maken van verschillende materialen en verschillende processen zodat niemand ooit in staat zal zijn enige gelijkenis te zien tussen de bruggen.

Wat daarvan te denken?

Nu komt de andere binnen en zegt: “Wel, buiten op uw terrein zag ik een grote voorraad I-balk-profielen en allerlei zware bouten en kabels. We kunnen die gebruiken om zowel een rivier te overspannen als een zee-arm. Ik kan dezelfde onderdelen en dezelfde processen adapteren om aan een brede waaier van noden tegemoet te komen. U zal in staat zijn een thema te zien en een variatie in mijn bruggenbouw, en anderen zullen het waarmerk van auteurschap zien in ons werk”.

Welke ingenieur zou u aanwerven?

Zoals prof. A.E. Wilder-Smith naar voren brengt (1980): we onderscheiden in menselijke ingenieurs de principes van creatieve economie en variaties op een thema. Dat is wat we ook zien in de menselijke embryonische ontwikkeling. Dezelfde soort van structuur die een kippen-embryo kan voorzien in voedsel en bloedcellen, kan gebruikt worden om bloedcellen te bevoorraden voor een menselijk embryo. In plaats van tijd en “chance” te weerspiegelen, lijkt het aanpassen van gelijkaardige structuren aan een reeks van noden, plan en doel te weerspiegelen.

Hetzelfde is waar voor de zogenaamde “kieuwspleten”

In het menselijke embryo, op de leeftijd van 1 maand, zijn er plooiën in de huid waar de “keelzakjes” uitgroeien. Een enkele keer kan een van deze keelzakjes breken, en een kind wordt geboren met een klein gat in de nek. Daardoor weten we zeker dat deze structuren geen kieuwspleten zijn. Als de opening echt deel zou uitmaken van een kieuw, als we werkelijk teruggeworpen worden naar het visstadium, dan zouden er overal omheen bloedvaten moeten zijn, om zuurstof te absorberen uit het water zoals een kieuw doet.

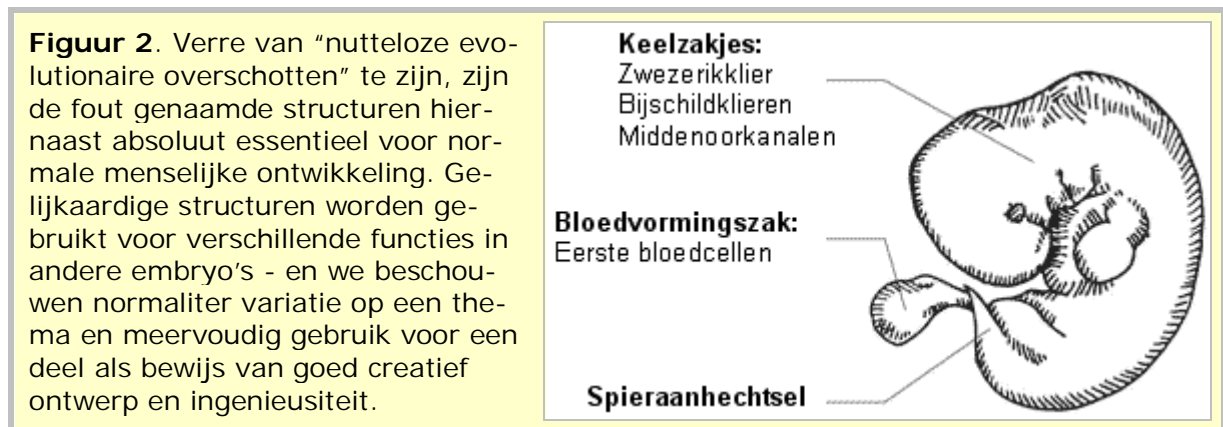
Maar er is niet zo'n structuur. Wij hebben gewoon geen DNA-instructie voor het vormen van kieuwen. De keelgroeven en zakjes, die foutief “kieuwspleten” worden genoemd, zijn geen vergissingen in de menselijke ontwikkeling. Ze ontwikkelen zich als absoluut essentiële delen van de menselijke anatomie.

De middenoorkanalen komen van het tweede keelzakje, en de bijschildklieren (glandulae parathyreoideae) en zwezerikklier (thymus) komen van de derde en vierde. Zonder een zwezerikklier zouden wij de helft van ons immuunsysteem verliezen. Zonder de bijschildklieren, zouden we geen calciumevenwicht reguleren en we zouden zelfs niet overleven. Een ander zakje, door evolutionis-

¹ Common stock: Eigendomsbewijs van delen van een publiek toegankelijk bedrijf. Bezitters hiervan mogen stemmen over vb. de te kiezen Raad van Bestuur en andere belangrijke zaken. Ook hebben zij het recht op dividend, evenredig naar hun investering. <http://www.encyclo.nl/begrip/common%20stock>

ten eens gedacht vestigiaal te zijn, ontwikkelt zich tot een klier die assisteert in de calciumbalans. (Zie Figuur 2, hieronder).

Verre van nutteloze evolutionaire vestiges te zijn, zijn deze zogenaamde kieuwspleten erg essentieel voor de kenmerkende menselijke ontwikkeling.

Zoals met het dooierzakje, vertegenwoordigt de “kieuwspleet”-vorming een ingenieuze en geschikte oplossing voor een moeilijk technisch probleem. Hoe kan een kleine, ronde eicel omgebouwd worden tot een dierlijk of menselijk wezen, met een digestieve buis, en talloze organen binnenin het lichaam?

En hoe zit het met de “staart”?

U zal wel eens gehoord hebben dat een mens een “staartbeen” heeft (coccyx), en dat dit ons eraan herinnert dat onze voorouders een staart hadden. Dat zou de enige reden zijn.

U kan dit idee zelf toetsen, alhoewel ik dat niet aanbeveel. Als u denkt dat de coccyx nutteloos is, val dan eens op uw achterste, op het staartbeen (sommigen van u hebben dat al eens onbedoeld gedaan, ik ben er zeker van!); wat gebeurt er dan? U kan niet opstaan, niet zitten, niet liggen, u niet omdraaien. U kan zich nauwelijks bewegen van de pijn. De coccyx is een van de belangrijkste beenderen in het hele lichaam. Het is een belangrijk knooppunt van spieraanhechting dat vereist is voor onze onderscheidende rechtop staande menselijke houding (en ook voor onze ontlasting, maar daarover ga ik niet uitweiden).

Andermaal dus, verre van een nutteloze evolutionaire overschot te zijn, is de coccyx erg belangrijk in de menselijke ontwikkeling.

Het is waar, het eind van de wervelkolom steekt duidelijk uit bij een embryo van 1 maand, maar dat is zo omdat spieren en ledematen zich niet ontwikkelen voordat ze gestimuleerd worden door de wervelkolom. Als de onderste ledematen zich ontwikkelen dan omringen en omhullen zij de coccyx.

Een enkele keer kan het gebeuren dat een kind zal geboren worden met een “staart”. Maar is het een staart?

Nee, het is zelfs niet de coccyx. Er zitten geen beenderen in; er zitten ook geen zenuwen in. Het is gewoon huid en vetweefsel, zodat de dokter het gewoon kan afsnijden. Het is helemaal niet zoiets als de staart van een kat, die spieren heeft en ook beenderen en zenuwen. En zover ik weet beweert niemand dat wij evolueerden van een dier met een vettige tumor aan het eind van zijn ruggengraat.

De details van menselijke ontwikkeling zijn werkelijk verbazingwekkend. We kunnen elkaar feliciteren omdat wij zo goed ontwikkelden als dat we deden.

Evolutionisten plegen te zeggen dat de menselijke embryonale ontwikkeling de stadia hertraceert van onze veronderstelde evolutionaire geschiedenis. Dat idee, de nu ter ziele gegane “biogenetische wet” werd samengevat in volgende frase: “de ontogenie is een recapitulatie van de fylogenie”². (Wil

² Van Ernst Haeckel. <http://nl.wikipedia.org/wiki/Haeckel>

je geleerd overkomen? Memoriseer dan deze frase!) De frase betekent dat de ontwikkeling van het embryo wordt verondersteld de evolutie van zijn groep te hertraceren.

Het bevruchte ei, bijvoorbeeld, zou onze eencellige voorouders vertegenwoordigen, zoiets als het “amoebe-stadium”

Zeker, we starten als kleine, ronde structuren die zowat lijken op enkelvoudige cellen. Maar merk op hoe bijgelovig dat argument is. De evolutionisten keken enkel naar de uitwendige verschijning van de eicel. Als we enkel kijken naar de uitwendige gelijkenis, dan zijn wij misschien wel verwant aan een knikker, een BB-gun balletje (luchtpistool projectiel), of een kogellagerbolletje - dit zijn allemaal kleine, ronde dingen! Een evolutionist (of iemand anders) zou kunnen antwoorden, uiteraard: “Dat is te gek. Deze dingen verschillen totaal met het inwendige van een menselijke eicel”.

Maar dat is precies het punt. Als je even naar de binnenkant kijkt, dan is het piepkleine “puntje” waar wij allemaal mee beginnen, geheel verschillend van de eerste cel van elk ander soort leven.

Een muis, een olifant, en een menselijk wezen zijn identiek in afmeting en vorm op het moment van de conceptie. Maar in termen van DNA en proteïne zijn elk van deze levensvormen chemisch geheel verschillend, overeenkomstig hoe ze elk structureel zullen uitgroeien. Zelfs bij vergissing kan een menselijk wezen geen dooier of kieuwen of staart produceren, omdat wij zulke DNA-instructies gewoon niet hebben en nooit hadden.

Misschien werd de meest welbespraakte samenvatting van embryonische ontwikkeling wel meer dan 3000 jaar geleden opgeschreven door de psalmist David (Psalm 139). Hij spreekt over zijn “ongevormd begin” (vs. 16), en dat is juist hoe wij allen beginnen - als een ongevormde substantie. En hij zegt ook: “U hebt mij ... in de schoot van mijn moeder geweven” (vs. 13), en dat komt overeen met wat we observeren in embryonische ontwikkeling. De substantie is daar om mee te beginnen, zoals breiwol in een mand. En het plan is daar, geschreven in het DNA, zoals een breister een patroon heeft als plan. Instructies werden creatief overdacht en uitgelegd vóór de tijd bestond. Zoals de mouwen van een trui vorm aannemen vanuit de breiwol in de bekwame handen van de breister, zo neemt het menselijke embryo vorm aan overeenkomstig het plan van zijn of haar Schepper.

Wij zijn werkelijk “ontzagwekkend wonderlijk gemaakt” (Psalm 139:14)

Zie verder:

“Schepping versus Evolutie”: <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm